

תומר פישלר / ויספרסו קצר

תומר בישור / ויספרסו קצר

Tomer Fishler
Short Whispresso

All Rights Reserved
Copyright © 2012 by Tomer Fishler

Hebrew Language Copyright
© 2012 Author's Manifest Ltd.

כל הזכויות שמורות
© 2012 תומר פישלר
זכויות בעברית © 2012 מנשר של סופרים בע"מ

עורך הספר: אסף אשרי
עריכה לשונית: ענת גלעד
מעצב הכריכה: נדב רוזנבלום

סידור ועימוד: סטודיו דור כהן
הפקת דפוס: "עלו-עט" הוצאה לאור
www.alouette.co.il

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו של המחבר.
כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות,
כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות
של אנשים חיים ומתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשרר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת מהמוציא לאור

800-1203022 דאנאקור
נדפס בישראל 2012 Printed in Israel

למשפחה שלי, משפחה שכזאת, שבלעדיה לא היה מאום.
למיכל ולילדי, שהם מקור השראה אינסופי.

פרולוג

אתה לא מפנים שהוא עומד למות, הגנרל. היד שלו רועדת, היא זזה מהר, ויותר מהר. מסתבר שזה גם כואב לו.

ואתה? אתה אתאיסט, ציניקן, פיזיקה תורתך; אתה היחיד שפניו בתמונת קורס הקצינים שניצבת על שידת משרדך, עוד יחייכו או יבכו; אתה, שנשאת ארונות קבורה – דווקא אתה לא מפנים שסבא שלך עומד למות.

המריחואנה הרפואית לא עוזרת. סבתא אופה לגנרל עוגות חשיש. אופה לו עוגות כדי שימות מסטול. קראת איך גנרלים מתים. על עץ הם מתים, עם הזין ביד. הולכים להשתין, לא זוכרים לצד מי לחמו ולמען מה. מניחים את ראשם על העץ, שאמור לספוג את מימיהם וסופח את נשמתם. ככה מתים גנרלים בסיפורים, ואולי גם בחיים. אבל סבא הוא לא סיפור, והוא גדול מהחיים. אז איך אפשר שימות, הגנרל?

מספרים שהגנרל היה יכול לעלף אנשים בפליק אחד בישבן. הוא קפץ לרוחק שבעה מטרים ותשעים, כאילו לא היה אדם לבן. הגנרל היה ב'הגנה', ולמעברה הוא הגיע רכוב על ג'יפ. ארוחת צהריים

בשבת אצל הגנרל היתה חובה. רק פעם אחת הרשו לך להתחמק, במשחק האליפות. הלכתם שלושתכם – אתה, אבא והגנרל, ומישהו התחיל לריב עם אבא על המקומות. הגנרל, שהלך לקנות נקניקיה, חזר ופתר הכול בנגיחה לפניו. שלוש שורות נפל המישהו. טיפה של דם זלגה לגנרל אז מהמצח, ואתה זוכר בכירור את הרגע שבו הלשון שלו אספה אותה. זה עניין של כבוד, הגנרל מעולם לא ניגב את מצחו או את פניו – לא מזיעה ולא מדם.

סבא הולך למות ואתה לא מפנים.

חוגגים יום הולדת שמונים, וכל המשפחה מתאספת. מגיעים נכדים ונינים ואתה, הנכד הראשון. אם לא היית מתבייש, היית מגיע עם כנפי הצניחה. כן, גנרל, הנכד שלך צנחן. לוחם וקצין. יש תקומה, גנרל, לא לשווא לחמת. אבל אתה נבוך, ובמקום כנפי צניחה אתה מביא איתך נינים. אתה לא לגמרי מבין, עד שאתה שומע את אבא מקריא לסבא. אתה מתרכז בבן שלך והוא מביט בך, ואז מבטך נשלח אל אבא שלך, שמביט באביו וקורא מן הדף.

"אבא", הוא קורא, "אם היית גנרל רוסי, היית יושב פה היום עם המון מדליות על החזה. אבל אתה, אתה גנרל יהודי, והמדליות שלך יושבות פה לצדך". הוא אומר את זה, ואתה לא עוזב את הבן שלך, מחבק אותו חזק ושפתיך רוערות.

לגנרל זולגת דמעה, טיפה של מים על הלחי, וזיכרון חד, אולי אחרון, נחרת כשאתה רואה את הלשון שלו אוספת אותה. זה עניין של כבוד. הגנרל מעולם לא ניגב את מצחו או את פניו – לא מזיעה, לא מדם ולא מדמעות.

23:00

"סבא גמור, אה?" לפני שהוא מספיק להגיב, אני קולט איזה משפט מזעזע יצא לי כרגע. הוא לא מצליח לענות.

"מה העניין עם הכובע?" אני ממחר להעביר נושא.

"מה, לא יפה? עשרה שקלים בשוק הפשפשים", הוא משיב ומחליק יד על שולי הכובע. הגינונים שלו מזכירים לפעמים את קלינט איסטווד, אפילו שבמראה הוא לא דומה לו.

אני מביט בו ומתפעל איך מצא את השלווה בקפה שכונתי בקצהו של פסאז' מפורקק בקריות. מי היה מאמין. עיניי מנסות לחדור את האיש הזה. האיש עם הכובע האוסטרלי משוק הפשפשים בחיפה והסיגריה עתירת האפר, שמשוכנע שהוא עכשיו בהודו. זה לא שהוא אוכל פטריות או משהו אחר שגורם להזיות, פשוט יש לו מין תפישה כזו של שאנטי, ושאנטי זה הודו — אז הוא בהודו.

אנחנו יושבים בקפה של אבא ויוני. 'אי של שפיות', כמו שיוני מכנה אותו ברגעים המעטים שבהם לא מתחשק לו לחנוק את הלקוחות. אבא עם אספרסו קצרצר "כמו באיטליה", ואני עם אספרסו כפול

ארוך, מרק אספרסו שלא ייגמר לעולם. השעה אחת עשרה בלילה, ונכון לעכשיו הקפה די שומם. הכביש גם הוא ריק, למעט משפחות או יחידים שנמלטו מוקדם מהסדר. גם אנחנו מנמלטי הסדר. כבר שמונה שנים שקובעים בקפה מיד לאחר הארוחה. בדרך כלל אבא מקיים את 'והגדת לבנך' בדרכו שלו – מדברים על כל נושא שבעולם, תוך קיום מדווקק של מצוות שמונה הכוסות, שציוונו יוני אחי. מקשקשים מסיום הארוחה ועד לזריחה.

בהתחלה זה מתגלגל בקושי – "מה שלום הילדים?", "מה חדש אצל הקטן?", "מה הוא כבר עושה?" – אחר כך זה עף לפוליטיקה, ומשם לפילוסופיה, לכדורגל, לפיזיקה או לכל נושא אחר, עם קפיצות אסוציאטיביות ועומק שתלוי במפלס הוויסקי. בכלל, נדמה שערב החג מאז ומעולם היה שבוי של המשקה. כבר שמונה שנים שערב החג הוא קורבן של מזקקה סקוטית.

בכל זאת, משהו בערב הזה שונה. הוא התחיל שקט מהרגיל, טעון מהרגיל, כשמסביב אנרגיה בלתי־מוסברת של ציפייה. אחרי הדיון על טיבו של הכובע האוסטרלי השתררה שתיקה, ועיניי מנצלות את האתנחתה להעביר מבט בקפה.

שמונה שנים חלפו מאז הגמילה הכפויה מהעסקים שבעקבותיה נפתח הקפה. שמונה שנים שבהן הפך הקפה, מוסד הגמילה של אבא, למוסד הגמילה הרשמי של הקריות. בקפה נגמלות הבריות מאיולת היומיום. זה לא בית קפה של ביזנס. הספות הגיעו משוק הפשפשים, והן לא אוהבות לנשק ישבנים של אנשי עסקים. זה גם לא בית קפה של ארוחות בוקר מוגזמות, בטח לא בשישי בבוקר. בורגנים מוטי קריירה שנושמים רק בשישי, לא מעניינים את הקפה והוא לא מעניין אותם.

זה בית קפה שכונתי, כזה שרק הקריות יכולות להנפיק. משכנו בקצהו של פסאז' אפרורי, גזר עליו שכנים מזן לא מוגדר. מאחורי הקפה שוכנת, בלי לעורר שאלות מיותרות, חנות בלי שם עם חלון ראווה אטום. מאחורי החלון – רולטה עקומה ושולחן בלק ג'ק.

ליד החנות יש דוכן מעורב ירושלמי הכי טוב בקריות-חיפה-זהצפון. לעתים קרובות לקוחות הדוכן עוברים ישר אל הקפה, מלטפים את הבטן, מקללים ומזמינים כוס תה חם. בהמשך הפסאז' יש חנות לציוד דיג וחנות בדים. יש גם חנות בגדים, אם אפשר לכנות כך עודפים מהשוק.

הקהל של הקפה הוא בצלמו של יוני ובדמותו של אבא. צמד חמד אבל אחד הם, בטעם ובסגנון. כך קורה שכבר שמונה שנים שיוני מעיף לקוחות שמזמינים רק סלט ומים מהברז, ואבא לא אומר מילה על אוברן ההכנסה. כך קורה שהעובדים המוכשרים ביותר עוברים ראיונות קבלה בלי לדעת שהם רוצים לעבוד בקפה, וכך קרה שדווקא אחת שביקשה 'מי כנרת', נשארה והפכה לאחראית משמרת. כך כבר שמונה שנים שנשארים אלה שבאים בכפכפים רק בשביל להתפלסף או לקרוא עיתון. בכפכפים הם באים, בני עשרה או בני שמונים. "שיבואו לנוח ולדבר, לא חובה דברי טעם. אבל שלא יחפשו ביצים לארוחת בוקר. בשביל זה שילכו להתחרדן במקום אחר". כזה הוא, יוני.

אבל מעל לכול, הקפה הוא אבא ואבא הוא הקפה. ברובו המוחלט של הזמן אבא יושב על אותו כיסא. גם הכיסא של אבא בן שמונה, גם הוא משוק הפשפשים. על הכיסא, אבא, תמיד באותה תנוחה – חובש את הכובע האוסטרלי בשביל הקטע. ידו נחה תלויה מידית הכיסא השבורה, ובין אצבעותיו סיגריה נצחית. לפעמים נדמה שזו תמיד אותה הסיגריה, תמיד מעושנת למחצה, עתירת אפר.

כמעט שמונה שנים שאבא שלי משמש כאבא של כל המתבגרים בקריה. נדרש קצת זמן עד שהפך לכזה, אבל בסוף זה קרה. עכשיו הוא אביהם של אלה שלפני צבא, של אלה שאחרי צבא, של אלה שנסעו וחזרו ושל אלה שמהמרים. כולם באים להתייעץ, באים לספר, באים להמר ובעיקר, באים סתם לדבר.

מרתק לצפות בחיה החברתית שאבא הפך להיות. "שלום הוא לא היה אומר במדרגות. כולם חשבו שהוא סנוב",

אומרת אשתו הראשונה, אימא שלי. "אבל הוא לא סנוב, פשוט אוטיסט, אוטיסט חברתי. מטר ותשעים של אוטיזם". כך היא אומרת, ואם נותנים לדבריה להדהד עוד שנייה, שנייה של גשר מעל הכעס, מבינים שהיא צודקת. לא סנוב, פשוט אוטיסט שסוף סוף התגלה בו ניצוץ הגאונות. גאון של בתי קפה. כזה הוא וכזה הבן שלו, אח שלי, ושניהם יחד המייסדים.

"מה זו ערימת הדפים הזאת? מילים? עזבת את הבנק?" הוא שולף אותי מהמחשבות.

"מה פתאום מילים? מילים זה לא מעשים, אין בזה כסף."

"אתה דפוק לגמרי."

"אתה אשם. אפשר לחשוב שאם העסקים לא היו קורסים, היית היום ב'הודו' עם הכובע המטופש הזה. סביר יותר להניח שהיית בתערוכה בווגאס."

"אבל הם נפלו. עכשיו אני פה עם הכובע המטופש, כבר לא דפוק,

ואתה עדיין כן. דפוק. אז מה זה הדפים?"

אני לא עונה. לפעמים אין טעם לענות, למרות שכל החיים אנחנו מתפלספים. כשניצב מולך פנטזיונר אתה לא עונה. פעם, כשעוד היה עסוק, היה משוכנע שעם המצאת הדיסק, תם עידן העתקות משחקי המחשב, ולכן לו, המוציא לאור, מובטחים חיי עושר ועושר. פנטזיונר. וכך, אחרי החלפת האשמות לגבי מידת הדפיקות של כל אחד מאיתנו, אנחנו שוב שותקים. בדרך כלל אין לנו בעיה לשתוק, זה מעשיר את האווירה ומחדד את החושים. בבית קפה אמיתי אדם נזקק להרבה יותר מחמישה חושים, אבל יש חושים שצריכים שיפנו להם מקום מיוחד. הם מתחדדים על חשבון חוש השמיעה וחוש ההבעה העצמית המפותח. חוש הראייה הוא כזה, וכעת הוא מתכבד בבנות המקום וקורא אחריו לחוש החרמנות.

"לפי איזה קריטריון בדיוק אתה בוחר את המלצריות, גודל החוזה?"

"אתה חולה נפש, אתה יודע? אני אבא שלך, אתה לא צריך לשתף

אותי בזה."

"לשתף אותך במה?"

"בחרמנות המתסכלת של בורגני זעיר עם משפחה", הוא עונה בלי להישיר מבט. שביב של בושא בכל זאת ניכר בו.

"נראה לי שהחרמנות עברה בירושה. אני רואה איך אתה מסתכל".

"טוב, החרמנות זה באמת הדבר היחיד שתקבל בירושה. הקפה עדיין חייב מאה וחמישים אלף שקל".

תמיד יש לו את המילה האחרונה, לאבא. לפעמים היא מביאה איתה עוד שתיקה, של אחרי. אם השתיקה ארוכה מספיק, אפשר לראות חיוך בזווית הפה שלו. חיוך של מי שמשתדל להקפיד על 'בנפול אויבך', אבל לפעמים בורח לו.

"אם לא יהיה שום דבר בירושה, אני חוזר לקיבוץ".

"בטח", הוא ממלמל לכיווני בלעג, "רק אתה".

הזיכרון הראשון

לא רוצה לרדת למקלט.

יש לי פלסטר על הבוהן. הפלסטר כבד ובגלל זה אני לא רוצה לרדת למקלט. האזעקה לא מפחידה אותי. התרגלתי לרעש שעולה ויורד וגם לשריקה של הקטיושות. קודם באה השריקה ואחר כך הבום. אבל הבום לא עושה כלום. זה חרוז שאבא לימד אותי מיד כשעברנו לקיבוץ.

אימא מנסה לשכנע, אבל אני לא רוצה. חוץ מזה הקטור לא פה, ובלי הקטור אני לא הולך לשום מקום. אם הוא יבוא, ארכב עליו למקלט, הקטור הוא הסוס־זאב שלי.

"הקטור שומר על הגדר של הקיבוץ", אבא אומר.

"והוא יביא את הנעליים של המחבלים, אבא, כמו אתמול?"

"זה היה בשבוע שעבר", אבא עונה. אבא כועס.

"אני לא רוצה לרדת למקלט, ואתם כולכם מסריחים!"

"ומה אם תיפול עלינו קטיושה ותעשה לנו חור בגג כמו

במרפאה? אתה רוצה פצע גדול?"

"אם יהיה לי פצע, אימא, את תטפלי בי. חוץ מזה, אם הקטיושה נתעשה חור בגג, אני אעזור לעובדיה הבנאי לתקן. יש לי מסור וכלים".

***

לא רוצה לחבוש קסדה. שוב יורים עליי, החארות האלה, הלבנונים. עשרים שנה הם יורים עליי.

יושב בתוך השיח. רעב וצמא, מתגעגע, קופא מקור ובעיקר – לא רוצה לחבוש קסדה של חיילים. משווע לקסדה של אופניים ולרוח מדברית על הפנים. זיכרון של טיול במכתש, מהרגילה האחרונה, מתגנב לשנייה ונסוג מיד.

אז מה אם הם יורים, אני חושב לעצמי. עוד מעט, כשיתקרבו, נירה גם אנחנו. המתח ופעימות הלב דופקים את המחשבה. אני מדמיין שברגע שהחיזבאלון ייכנס לקו האש, אירה בו ברובה מים. הוא בתגובה יזרוק עליי שקית מים במקום רימון, או אולי ישתמש נגדי בנשק יום הדין – קונדום מלא בגוגל-מוגל.

לא חובש קסדה כי לעוזי אין קסדה. אז מה אם הוא כלב תקיפה, לא מגיעה לו קסדה? אני לא מבין את זה. אם הלסת חזקה אז הגולגולת תשרוד פצצת מרגמה? לא חובש קסדה עד שיביאו גם לעוזי. פרינציפ.

"יש לנו חור בעמדה, כל המארב נחשף", עידו אומר. "שים קסדה", הוא צועק לי.

"לא שם", אני עונה, "אני הולך לעזור לעובדיה הבנאי לבנות מחדש את העמדה. אם יש חור בסבך, אני אעזור לעובדיה הבנאי לתקן. יש לי כלים ומסור משלי".

***

"לא בא לממ"ד".

"בוא נו. יש אזעקה", היא קוראת לי, כמעט מיואשת. מאה טילים כבר נפלו על חיפה. "עד שינחת לידך טיל לא תזוז, הא?"

"קטיושה, קטיושה", אני מתקן אותה בכעס, "לא 'טיל'. לא צריך להתרגש, זה לא הורג". בשבילי אלה מאה קטיושות. אלה תמיד יהיו קטיושות. זה ששינו את הנוסח במהדורת החדשות של ערוץ עשר, לא אומר שאפשר לשנות גם את הזיכרון הראשון. שייפלו הקטיושות, אני אומר לעצמי או אולי משיב לה. אני, אני איש הגשם, הולך בין הטיפות ולא נרטב.

"אתה בא? אפילו חץ כבר יודע להיכנס לממ"ד עם האזעקה".

"כלב בורגני. היו כבר אמיצים יותר".

"בוא, נו".

"לא בא. אני הולך לעזור לעובדיה לתקן את הגג".

"בוא! מה אתה ילד?"

"אני נראה לך ילד? שלושים שנה הם יורים עליי".

23:20

אחרי האספרסו שהבדיל בין קודש לחול, באה הכוסית הראשונה, שהיא בעצם חמישית אם מחשיבים את היין בהסבת שמאל. אחריה התמונה נהיית קצת לא ברורה. המציאות מאפירה והתנועה הופכת מודגשת יותר. נדמה שעכשיו המוח באמת שם לב ליד הזו ששם, ולעובדה שיש לה משקל וגם כיוון ודרך ורצונות משלה. ובאיזו חוצפה היא שולחת את עצמה אל הארנק, בשעה שהוא, המוח, מתנמנם לו לשנייה?

"כוס אמק, נפלו לי עשרה שקלים בחריץ של הדק־עץ שבניתם". אני מרים את העיניים שעקבו אחר המטבע ופוגש את שלו. כחולות. תלתלים מחייכים מאיימים להסתיר אותן, ובזווית הפה חיוך. "מה אתה צוחק?" אני תוקף.

"זה התוכנית חיסכון של האחייך שלך, אתה יודע כמה שקלים יש פה מתחת לך הזה? וכרטיסי אשראי וטבעות. ומי יודע, אולי גם פתקי אהבה".

"בני זונות אתם".

"אבל עדיין אוהבים אותנו בכל הקריות וחיפה, עד תל אביב אוהבים אותנו. בתל אביב אין בתי קפה כאלה".
"מי אומר?"

"התל-אביבים המקוריים. לא אלה שהגיעו מחולון או מבת ים, ולא הקרייתים המתחזים, שנוסעים לעיר הגדולה וחוזרים לבקר. אבל הקרייתים האמיתיים, הם תמיד חוזרים לפה. תמיד מספרים כמה שהקפה חסר שם. אתה קולט? אצלם במדינת יש-לי-קפה-מתחת-לבית, חסר להם ה-קפה".
"אז תמצא מישהו שיקנה זיכיון ויפתח שם, אולי תרוויח כמה גרושים".

"שוב אתה עם הכסף, אלוהים".
"כן, אלוהי הכסף".

אבא מהרהר קצת. הכובע מציק לו והוא מוריד אותו לנוח על שולחן קפה סלוני, מכוסה כולו פקקים מורבקים של קולה. אני מבחין ששיערו המתולתל עדיין מעוך ולח מהמקלחת של ערב החג. הכובע שחנק את השיער מונח על שולחן הפקקים הנמוך וסביבו מגובבות עוד ספות, לא כולן משוק הפשפשים, חלקן הגיעו מהתחנה שלפניו, מהרחוב. יוני אוסף אותן שם.

אני מרוח על אחת הספות ואבא על הכיסא הקבוע. איש של הרגלים. בכל הקפה יושבות רק שתי בנות, בשולחן פינתי מרוחק, שותות מילקשייק. איך שנכנסתי ראיתי אותן. במקום להניח להן ולעצמי, לא הרפיתי מהמחשבה שמי שיש לו מקום למילקשייק אחרי ארוחת חג, או שברח מהר או שלא נכח בה. בדידות של אחרים תמיד מעציבה לרגע. אבל תמיד רק לרגע, עד המחשבה הבאה. והמחשבות רודפות זו אחר זו, כמו בתחרות תופסת שאין בה מנצחים.

האחים שלי עוד לא הגיעו. מחוגי השעון מורים חד גדיא. בבתים שבהם חוזרים לשולחן אחרי הארוחה, שרים עכשו בגרונות ניחרים. ממרפסת רחוקה אני שומע השתוללות של 'אחד מי יודע' ומשוכנע שארבע כוסות הם ידעו.

גם נגה עוד לא הגיעה. בטח עוזרת לאימא שלה לפנות מהשולחן, או שאולי היא מפרידה בין האחים הגדולים שלה, שבשלב הזה רק יין זורם בעורקיהם. ייתכן שהיא כבר משכיבה את הילדים. לא באמת משנה לי כרגע מה היא עושה, אבל היא עוד לא פה. אני חושב לעצמי שאני לא יודע אם כדאי שהיא תהיה פה כשהקריאה תתקדם. יש סיפורי אהבה שלא כוללים אותה, יש כאלה שכן, יש חרמנות גואה וקנאה וצבא ומוות. אתה באמת רוצה לשתף את אשתך בכל אלה? אני שואל את עצמי.

אבא מחליץ אותי מהמחשבות, שוב. הוא עונה לשאלה בעיכוב של דקה שלמה. יש לו כישרון כזה, לשתוק. לתת למחשבות להשתלט על בן שיחו ואז פתאום לחזור לדיאלוג, כאילו לא היתה השתיקה המערערת. "עדיין לא הבנתי מה סיפור ההצלחה של הקפה הזה, ואיך אפשר לשכפל אותו בשביל למכור זיכיון. לא יודע אם אלה הכורסאות משוק הפשפשים, התפריטים בתוך ספרי ילדים, הטוסט נוטלה, המילקשייק מארס, הקומיקס שתלוי פה למעלה, השמיכות שאנחנו מחלקים בחורף, הגשם על האוהל..."

"מה 'גשם על האוהל'? כבר עשיתם סגירה נורמלית לחורף?"
 "כן, אבל יוני אומר שאנשים עדיין זוכרים את האוהל. ותראה את כל הברדים האלה, זה לזכר האוהל".

"טוב, אל תמכור זיכיון. הכול ברור, אתה פוחד".

"פוחד ממה?"

"מלהבין שאתה לא מיוחד".

"אתה תגיד לי ממה אני פוחד? אני בן שישים. בגילי כבר ברור לבן אדם שהוא לא מיוחד. ויותר מזה, ברור לו שתכל'ס, אין לזה שום משמעות".

"ברור לך שאתה לא. אבל אתה חושב שהקפה כן, ואתה דרכו."
 "ואתה?" הוא תוקע בי זוג עיניים מוכיחות, יחד עם הכוס הקטנה שהרים לפני שהוא והיא נסוגו אחורה אל המשענת, נינוחים ומנצחים.

"מה איתי?"

"מה איתך באמת?"

מכונת סידי

אבא ממש מעצבן. הוא העביר אותנו מהקיבוץ לעיר הזאת, מוצקין, ופה ילדים הולכים עם נעליים כל הזמן. הוא גם לא יודע איך בונים מכונת סידי.

הביא לי מברשת וחיבר לה שתי גומיות, וככה לא בונים מכונת סידי.

"ככה המכונה צובעת קירות", אבא מראה לי איך. עם הידיים הגדולות שלו הוא מבריש מריחה דמיונית על הקיר בסלון. "אבא, אני לא רוצה מכונה צובעת! אני רוצה מכונת סידי. אני אראה לך, צריך לחבר את המקלות האלה עם דבק ואז... זה יהיה המנוע. אבל אותו תחבר עם גומייה".

"אבל מה מכונת סידי עושה?" אבא מסתכל עליי ואני עליו. הוא לא מבין כלום האבא הזה.

"היא מגלה סודות", אני מסביר.

"מגלה סודות?"

"כן. אני יורה עליך, ואז אני יכול לגלות את כל הסודות שלך". אבא מחייך וצובט אותי בלחיים. אני שונא שצובטים אותי בלחיים, זה ממש מסוכן ואף אחד לא מבין אותי. "אבא, תפסיק! זה מסוכן".

"מה מסוכן, לצבוט בלחיים?" שוב הוא צוחק וממשיך לצבוט, אבל גם עוזר לי לבנות את המכונה, אז אני מוותר לו. כשאנחנו גומרים, אבא מנסה לירות בי ואני נותן לו. לא אכפת לי שהוא יירה עליי, כי הוא שכח לשים סוללות. האבא הזה לא מבין כלום.

"אבא, שכחת לשים סוללות. זה לא עובד", אני מודיע לו.

"אה... ורק עם סוללות זה יעבוד", אבא צוחק שוב.
הוא מביא שתי סוללות מהמטבח, אבל בינתיים בא לי ללכת
להדר. יש לו מקדחה חדשה ואנחנו צריכים לסתום חור שדרכו
יכולים להיכנס עכברים. אז אבא לוקח אותי אליו. בדרך אני מסביר
לאבא שצריך שלוש סוללות ולא שתיים. הוא שוב צוחק ונותן לי
נשיקה על הלחיים. אני שונא שנוגעים לי בלחיים.
"אבא, תיזהר, זה מסוכן".

***

אצל הדר שכחתי בכלל מהמכונת סידוי. אבל בלילה, כשקמתי
לעשות פיפי, בשקט בשקט בשביל לא להעיר את יונתן, ראיתי את
אבא הולך למטבח ולוקח עוד סוללה. סוללה שלישית -
ואז...

הוא חזר לחדר שלו וירה באימא.
לא ידעתי מה אבא רצה לגלות על אימא, אבל ידעתי שהוא לא
יגלה כי הוא כיוון למצח שלה. אבא לא יודע שהמחשבות והסודות
נמצאים בלחיים, מתחבאים בין השיניים. אולי בגלל זה הוא ממשיך
לצבוט אותי שם.